

Pogány, 1893. április 7. – Budapest, 1972. január 15.

Értelmiségi családból származott, apja evangélikus kántortanító volt. 1915-ben elvégezte a keszthelyi gazdasági akadémiát, majd 1918-1919-ben egy évig a Magyar Királyi József Műegyetem hallgatója volt. 1915-1916-ban uradalmi segédtsízt lett Hohenlohe herceg somogyszobi gazdaságában. Az első világháborúban tüzér főhadnagyként az olasz fronton harcolt (1916–1918). Leszerelése után 1920-ig járási gazdasági felügyelő és gazdabiztos Hőgyészen, az Apponyi-birtokon, majd 1922-ig uradalmi segédtsízt a Hatvany család uradalmában. Innen Baranyába került, és 1924-ig a Baranya Vármegyei Gazdasági Egyesület titkári posztját töltötte be. Közben, 1922-től óraadó tanár a pécsi városi polgári fiúiskolában. 1926-ban cserkésztsíztí vizsgát tett, és két iskola cserkészcsapatának lett a parancsnoka. A polgári fiúiskolában véglegesítették, 1927-től tagja a tantestületnek. 1941-ben egy évre tanulmányi felügyelővé is kinevezték. 1942–1943-ban a Magyar Királyi Erzsébet Tudományegyetem szociális tanfolyamának az előadója. 1942 és 1946 között az egyetem kémiai intézete megbízásából különleges műtrágyázási és növénynevelési kísérleteket végzett a polgári fiúiskola tangazdaságában. 1931-ben belépett a Független Kiszgazdapártba. 1939-ben a párt pécsi városi tagozata alapító tagja. Részt vett a függetlenségi és az ellenállási mozgalomban. Pécs város felszabadítása után a nemzeti bizottság, 1945. március 6-tól a Baranya vármegyei és a Pécs városi törvényhatósági bizottság tagja. 1945. november 4-én a Baranya és Tolna vármegyei választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották. Az 1947. augusztus 31-i országgyűlési választásokon is jelölték, de nem került vissza a parlamentbe. 1945. július 18-tól az Alsó-dunántúli Kiszgazdák Termelő-, Értékesítő és Fogyasztási Szövetkezete igazgatósági tagja, 1948-ban – az államosításig – alelnöke. Dobi István földművelésügyi miniszter 1946-ban kinevezte a pécsi mezőgazdasági leány-középiskola igazgatójának. Az intézményt 1948-ban megszüntették, ezután a hódmezővásárhelyi mezőgazdasági leány-középiskolába irányították át tanárnak. Az áthelyezést nem fogadta el, ideiglenes nyugdíjazását kérte. Mivel elvették a szolgálati lakását, 1949-ben Budapestre költözött. Helyettesítést vállalt különböző iskolákban, s egyéb alkalmi munkákat végzett, mert alacsony nyugdíjából nem tudott megélni. 1950-ben beíró a csepeli Rákosi Mátyás Vas- és Fémműveknél, 1952-ben házmegbízott, 1953-ban felíró üzemi tsíztviselő a Vendéglátó-ipari Vállalatnál. 1954-ben a Földművelésügyi Minisztérium Mezőgazdasági Kiállítási Irodája (MKI) órabérese, majd csoportvezetője. 1955-ben ő a Budapesti Helyiipari Vásárban, később az MKI istállófelelőse. 1957-1958-ban lakóbizottsági felelős. 1958-tól tanács-összekötői munkát végzett a főváros XII. kerületében, később meg is választották a XII. kerületi tanács tagjává. 1957 után egy XII. kerületi, Kékgolyó utcai ház gondnoki teendőit látta el.